

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

1. i 2. tromesečje
2017.

I tromesečje

7. 1. 2017.

1. KAKO NAM BOG DAJE DUHOVNE DAROVE? DA LI ĆE MI BOG DATI DUHOVNE DAROVE KOJE TRAŽIM?

Jasno je da svaki vernik ima najmanje jedan duhovni dar: *»I različne su sile, ali je Jedan Bog koji čini sve u svemu. A u svakome se pojavljuje Duh na korist.«* (1. Korinćanima 12,6,7) Ovaj tekst ističe da su duhovni darovi dati kao zajedničko dobro. Drugim rečima rečeno, darovi su dobijeni da bi bili upotrebljavani za telo Hristovo, a ne za ličnu dobit ili lični napredak. Duhovni darovi dati su za službu blišnjima.

Niko nema sve duhovne darove. Tekst iz 1. Korinćanima 12,8-11. naglašava da su ljudima dati raznovrsni darovi, tako da vernici mogu imati više od jednog duhovnog dara, međutim, nema čoveka koji ima sve darove. Kako Bog odlučuje koji će nam dar dati? Da li će mi Bog dati dar koji želim? *»Starajte se pak za veće darove; pa ću vam još bolji put pokazati.«* (1. Korinćanima 12,31). Da li to znači da treba da tražim dodatne darove? Odgovor se nalazi u stihovima koji slede (1. Korinćanima 12,31). Posle 12. poglavlja sledi 13. po-

glavlje koje govori o ljubavi, zatim poglavlje 14 koje govori o proricanju i jezicima, veoma značajnim darovima, kojima se može dopreti do nevernih ljudi, a uz koje verni mogu da rastu i napreduju.

Pregled ovih poglavlja otkriva da je apostol Pavle učio da je ljubav najveća vrlina kojoj svi vernici treba da teže. Uz ljubav, Bog daje i duhovne darove da pomogne ljudima u crkvi da dopru do onih izvan nje. On iznosi sledeći zaključak: »*A sve neka biva pošteno i uredno.*« (1. Korinćanima 14,40) Iskazivanje prave hrišćanske ljubavi i duhovnih darova na praktičan način, na crkvenim skupovima, pokazuje poštovanje i red koji proslavlja Božije ime i pomaže drugima.

Još jedna napomena, takođe, pruža duboko shvatanje Božje brige i želje da nas osposobi određenim darovima i sposobnostima. Kada je Bog pozvao proroka Jeremiju u službu, rekao je: »*Prije nego te sazdah u utrobi, znah te; i prije nego iziđe iz utrobe, posvetih te; za proroka narodima postavih te.*« (Jeremija 1,5) Iako je ovaj tekst napisan posebno za Jeremiju, Bog nas je takođe pripremao i pre nego što smo se rodili, da Mu služimo na poseban način, u skladu sa Njegovim predznanjem o svakome od nas (Pogledati: Psalam 139; Efescima 2,10). Mi ne treba da poredimo svoje darove i sposobnosti sa darovima i sposobnostima drugih ljudi. Pozvani smo da uzrastemo u ljubavi i služimo u skladu sa Njegovom voljom i sposobnostima koje nam je darovao.

14. 1. 2017.

2. DA LI POSTOJI RAZLIKA IZMEĐU TALENTA I DUHOVNIH DAROVA?

Biblija nas izveštava da su svi ljudi stvoreni po Božijem obličju. (1. Mojsijeva 1,27), što znači, da svi ljudi imaju određene talente i stvaralačke sposobnosti, koje mogu biti upo-

trebljene da služe drugima. Oni koji verom dolaze Hristu, imaju najmanje jedan duhovni dar (1. Korinćanima 12,6,7). To treba da bude upotrebljeno za zajedničko dobro vernika i Crkve, kao i za dopiranje do onih koji ne poznaju Hrista.

Prirodni talenti i duhovni darovi su usko povezani. Vernik sa muzičkim talentom može imati i duhovni dar hrabrenja, i može da koristi muziku da hrabri i nadahnjuje ljude da napreduju i budu bliže Gospodu. Osoba koja je talentovani organizator, može, takođe, biti hrišćanin koji ima dar vođstva i koji može da nadgleda hrišćanske aktivnosti koje će biti na korist kako vernicima, tako i nevernicima.

Postoje mnogi primeri vernika koji su koristili prirodne talente. Nemija je koristio svoje sposobnosti da upravlja Jerusalimom, i da ponovo izgradi zid Hrama. Veseleilo je bio obdaren umetničkim sposobnostima i mogao da nadgleda izgradnju jevrejskog svetišta. (2. Mojsijeva 31,1-5) Lidija je upotrebila svoju sposobnost i podržala Pavlovu i službu njegovih saradnika. (Dela apostolska 16,14,15)

Izgleda da postoje dve osnovne razlike između talenata i duhovnih darova. Prva, talenat može biti upotrebljen od strane vernika ili nevernika. Svaka osoba je stvorena sa određenim sposobnostima, koje mogu biti na korist drugim ljudima. Međutim, vernici u Isusu su ti koji imaju duhovne darove koji mogu biti na korist drugim vernicima, kao i pomoć u stizanju do nevernika.

Druga razlika je u tome što su duhovni darovi u Bibliji naglašeniji nego prirodni talenti. (1. Korinćanima 12,14; Rimljanima 12 poglavlje; Efescima 4,11-16; 1. Petrova 4,10,11) Svi ovi stihovi govore o duhovnim sposobnostima na poseban način, odvojeno od prirodnih talenata. Postoje mnogobrojne rasprave o definiciji i upotrebi tih darova, zato Biblija na poseban način opisuje određene duhovne darove. Iako je moguće da postoje i drugi duhovni darovi, oni koji su posebno nave-

deni u Pismu dati su u korist čitalaca, da mogu bolje da ih prepoznaju i primene u službi Hristovog tela i širenja Jevanđelja.

Naravno, prirodni talenti i sposobnosti koje Bog daje, mogu i treba da budu upotrebljeni na proslavu Božijeg imena. *»Ako, dakle, jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božiju činite.«* (1. Korinćanima 10,31)

Sposobnost da se kuva, peva, grade kuće, podižu farme, poučavaju deca, radi u kancelariji, služi u oblasti medicine i drugi talenti od Boga dati, sposobnosti su koje se mogu koristiti Njemu na slavu. Dok nevernici mogu da koriste ove sposobnosti za dobro, vernici u Hristu pozivaju se da koriste ove sposobnosti, ruku pod ruku, sa duhovnim darovima, za slavu Božju i u službi za bližnje.

21. 1. 2017.

3. DUHOVNI DAR HRABRENJA

Dar hrabrenja može se pronaći u Bibliji u tekstu iz Rimljanima 12,8. Neki prevodi upotrebljavaju reč »podsticanje«. Kakav je to dar?

Reč hrabrenje koja se koristi u ovom stihu je grčka reč »parakletos«, koja znači podsticati, bodriti, ići sa nekim, tešiti ili hrabriti. Sveti Duh, naš Utešitelj (Jovan 14,16) je Onaj koji je uz vernika, tešeći ga i pomažući mu kada mu je potrebno.

Hrišćani su pozvani da ohrabruju jedni druge: *»Toga radi ujtešavajte jedan drugoga, i popravljajte svaki bližnjega, kao što i činite.«* (1. Solunjanima 5,11) Vernici mogu da podstiču jedni druge provodeći vreme u međusobnom zajedništvu, uz ohrabrujuće reči, pisma, molitve...

Pavle je nastojao da hrabri vernike preko svojih poseta (Rimljanima 1,11,12), mnogobrojnih poslanica i molitava. Na primer, njegovo učenje o odnosima među vernicima,

bilo je zaključeno rečima: *»Tako utješavajte jedan drugoga ovijem riječima.«* (1. Solunjanima 4,18).

Međutim, neki vernici su posebno obdareni darom hrabrenja. Jedan od najjačih primera koji možemo naći u Novom zavetu je Varnavin primer. Varnava je prodao imanje, a prikupljeni novac dao je Crkvi (Dela apostolska 4,36,37). On je postao poznat kao Sin ohrabrenja, a kasnije je pomogao da Pavle bude predstavljen u crkvi kao vođa. Bog je otkrio njegovu darovitost kroz život koji je živeo za Hrista.

Drugi primer može se naći u Mojsijevom životu. Bilo mu je zapovedeno da ohrabri Isusa Navina, koji će kasnije postati vođa koji je uveo Izrailjce u Obećanu zemlju: *»Isus, sin Navin, koji te služi, on će ući onamo, njega utvrdi; jer će je on razdijeliti sinovima Izrailjevim u nasleđstvo.«* (5. Mojsijeva 1,38)

Kada je car Josija pomogao da se njegov narod vrati Gospodu i Starom zavetu, upotrebio je ohrabrenje da pomogne u tom procesu: *»I postavi sveštenike u službe njihove, i utvrdi ih da služe u domu Gospodnjem.«* (2. Dnevnika 35,2)

Kako da znate da imate dar hrabrenja? Počnite da hrabrite danas ljude oko sebe. Mi smo svi pozvani da hrabrimo jedni druge. Dok to činite, možete zapaziti da li imate posebnu sposobnost u ovoj oblasti. Pored toga, vaše hrabrenje možete obaviti preko posebnih sredstava kao što su muzika, pisanje pisama ili posebna služba. Upotrebite sve svoje sposobnosti i mogućnosti da podstaknete i pomognete nekome da priđe bliže Bogu.

28. 1. 2017.

4. DUHOVNI DAR VERE

Spisak duhovnih darova iz 1. Korinćanima 12. poglavlja glasi: *»A drugome vjera, tijem istijem Duhom; a drugome dar iscjeljivanja, po tome istome Duhu.«* 1. Korinćanima 12,9.

spominje veru kao duhovni dar. Svaki hrišćanin ima veru, posebno zato što smo spaseni verom u Isusa Hrista (Efescima 2,8.9). Pismo izjavljuje da su neki dobili veru kao duhovni dar. Kakav je to dar vere?

Prva poslanica Korinćanima ne definiše posebno dar vere, međutim, Isus napominje značaj i najmanje vere: »A Isus reče im: Za nevjerstvo vaše. Jer vam kažem zaista: Ako imate vjere koliko zrno gorušičino, reći ćete gori ovoj: Prijeđi odavde tamo, i prijeći će, i ništa neće vam biti nemoguće.« (Matej 17,20)

U drugom delu, Isus je naglasio vezu između vere i molitve: »A Isus odgovarajući reče im: Zaista vam kažem: Ako imate vjeru i ne posumnjate, ne samo smokveno učinićete, nego i gori ovoj ako kažete: Digni se i baci se u more, biće. I sve što uzištete u molitvi vjerujući, dobićete.« (Matej 21,21.22; Jakov 1,5-8) takođe naglašava značaj vere u molitvama.

Kao rezultat toga, mnogi vide dar vere usko povezan sa molitvom. Odavno je primećeno, da postoje vernici koji imaju prirodni dar vere u molitvama, na način na koji drugi vernici nemaju. Takve molitve mogu »da pomeraju planine«.

Tekst iz Jevrejima 11. poglavlja naglašava značaj vere. Mnogobrojni ljudi navedeni u ovom poglavlju odlikuju se posebnim darom vere. Na primer, Avram se odazvao Božijem pozivu i napustio svoju rodnu zemlju i narod i krenuo prema nepoznatoj zemlji za koju mu je Bog rekao da će je njegovi potomci naslediti. Verom je Isus Navin poveo ljude Izrailjce oko Jerihona, a Rava je poverovala i bila spasena u vreme razaranja grada.

Nojev život jasni je primer čoveka koji se odvikavao velikom verom. Bog je rekao Noju da napravi barku i spasi svoju porodicu od poplave. On je delovao u veri, što je dovelo do kraja izgradnju možda najvećeg broda koje je čovečanstvo ikada izgradilo. Njegova vera potvrdila je delovanjem koje je bilo milo Gospodu i pomoglo drugima.

Kao i kod drugih duhovnih darova, dar vere dat je da bude ohrabrenje drugim ljudima. Oni koji su obdareni verom, izražavaju, između ostalog, svoj dar molitava za druge, pomažući drugima da gledaju Boga u veri, kada zapadnu u nedoumicu.

4. 2. 2017.

5. DUHOVNI DAR POMAGANJA

Dar pomaganja u Svetom pismu spominje se samo u tekstu iz 1. Korinćanima 12,28. Neki smatraju da je ovaj dar isti sa darom milosti koji je ranije spomenut u istom poglavlju.

Dar pomaganja nije posebno određen u ovom stihu, i zato postoje različita tumačenja njegovog ispoljavanja. Jasno je, međutim, da se govori o osobi koja je obdarena pomaganjem drugima u zadovoljavanju njihovih potreba. Potrebe mogu po prirodi biti praktične. Pomaganje može biti vezano za pružanje pomoći drugoj osobi da ispuni svoju cilj. Potrebe mogu takođe biti i duhovne prirode. Pomagač će hrabriti druge ili razborito savetovati. Svi hrišćani su pozvani da pomažu jedni drugima u potrebi (Luka 10,25-37), pa ipak neki su više darovani ovim darom od ostalih.

U Pavlovim spisima, može se videti, da su hrišćani u Filibiji bili veoma obdareni u pomaganju. *»A znate i vi, Filiblijani, da od početka Jevanđelja, kad iziđoh iz Makedonije, nijedna mi crkva ne prista u stvar davanja i uzimanja osim vas jed-nijeh; jer i u Solun i jednom i drugom poslaste mi u potrebu moju.«* (Filibljanima 4,15.16)

U Delima apostolskim zapisano je da je jedna žena po imenu Tavita bila poznata kao ona koja ima dar pomaganja: *»A u Jopi bješe jedna učenica po imenu Tavita, koje znači Srna, i ona bješe puna dobrih djela i milostinje što činjaše.«* (Dela apostolska 9,36) Iako nije specifično navedeno da ona

ima dar pomaganja, sigurno je koristila tu sposobnost da bude na korist drugima.

U Rimljanima poslanici, možemo da čitamo o jednom bračnom paru koji je pomagao apostolu Pavlu: *»Pozdravite Priskilu i Akilu, pomoćnike moje u Hristu Isusu, koji za dušu moju svoje vratove položiše, kojima ne ja jedan zahvaljujem, nego i sve crkve neznabožačke, i domašnju crkvu njihovu.«* (Rimljanima 16,3,4) Ovde još jednom možemo videti ljude koji su imali dar pomaganja. Oni su pomažuću apostolu Pavlu postali toliko poznati, da je pisao o njima hrišćanima u Rimu. Danas možemo čitati o njihovom pomaganju Božijem narodu.

Dar pomaganja može se sliovito prikazati igrom košarke. Obično svaka ekipa ima jednu ili dve zvezde koje postižu najviše poena. Međutim, tim zvezdama potrebna osoba koja će im dodati loptu kada se nađu u najboljoj poziciji za postizanje koša. Svaki put kada ta osoba doda loptu onoj koja postigne koš, to dodavanje zove se asistencija. Na sličan način, oni koji iskazuju dar pomaganja, obično nisu »zvezde tima« koje svi vide. Umesto toga, njihov važan posao tihog pomaganja pomaže onima koji su u potrebi, i na taj način pomažu izgradnju crkve u službi Isusa Hrista.

11. 2. 2017.

6. DUHOVNI DAR MILOSTI I SAŽALJENJA

Hrišćani su svi pozvani da budu milostivi (Matej 5,7), ali ipak neki su milostiviji od drugih. *»A imamo različite darove po blagodati koja nam je dana: Ako proroštvo, neka bude po mjeri vere; ako li službu, neka služi; ako je učitelj, neka uči; ako je tješitelj, neka tješi; koji daje neka daje prosto; koji upravlja neka se brine; koji čini milost neka čini s dobrom voljom.«* (Rimljanima 12,6-8)

Milost podrazumeva ideju iskazivanja samilosti. Oni sa darom milosti verovatno su oni koji osećaju da treba da služe drugima sa puno saosećanja. Ovaj dar može se iskazati na mnogo načina, od služenja udovicama i siročadi, do pomaganja beskućnicima, bolesnima. Iako izraz koji pokazuje milost može da se menja, Biblija stavlja u središte one sa darom milosti koji ga vedro izražavaju.

Ovo se verovatno zato spominje, jer se oni koji su uključeni u dela milosti i sažaljenja, lako mogu obeshrabriti. Iako su takve osobe spremne da pomažu drugima u teškim situacijama, takođe može lako da se dogodi da se sama osoba razočara ishodom, pokušavajući da pomogne onima koji su u velikoj potrebi.

Na primer, kada se neko vraća u problem zavisnosti, oni koji su prvobitno pomagali toj osobi mogu da osećaju da nisu uspeali, jer se ponovo sve ponavlja. Pomaganje onima koji pate ili koji su bolesni, često obuhvata i iskazivanje milosti i sažaljenja. Obeshrabrenje može uzeti svoj danak zbog neizbežnog bola ili smrti, koji će biti rezultat u životima mnogih ljudi kojima su služili.

Pojedini biblijski tekstovi služe kao važna ohrabrenja za one sa darom milosti. Milostivi Samarjanin klasičan je primer osobe koja pokazuje hrišćanima kako treba da se postavimo prema svojim bližnjima, bez obzira na okolnosti u kojima se nalazimo (Luka 10,25-37).

U Bibliji nekoliko stihova privlače ogromnu pažnju, u razmišljanju o milosrđu: *»Jer ogladnjeh, i daste Mi da jedem; ožednjeh, i napojiste Me; gost bijah, i primiste Me; go bijah, i odjenuste Me; bolestan bijah, i obidoste Me; u tamnici bijah, i dođoste k Meni. Tada će Mu odgovoriti pravednici govoreći: Gospode, kad Te vidjesmo gladna, i nahranismo, ili žedna, i napojismo? Kad li Te vidjesmo gosta, i primismo, ili gola, i odjenusmo? Kad li Te vidjesmo bolesna ili u tamnici, i dođosmo k Tebi? I odgovarajući Car reći će im: Zaista vam kažem:*

Kad učiniste jednome od ove Moje najmanje braće, Meni učinite.« (Matej 25,35-40)

Svaki hrišćanin je pozvan da pokaže milost, međutim, neki su posebno odareni u ovoj oblasti duhovnih darova. Oni su pozvani da služe »sa radošću«, da ne budu obeshra-breni kada naizgled napretka nema, jer znaju da je njihovo delo zapravo služba Bogu.

18. 2. 2017.

7. DUHOVNI DAR UPRAVLJANJA

Duhovni dar upravljanja napomenut je u poslanici Rimljanima: *»Ako je tješitelj, neka tješi; koji daje neka daje prosto; koji upravlja neka se brine; koji čini milost neka čini s dobrom voljom.*« (Rimljanima 12,8) Hrišćanin koji ima dar upravljanja treba svoj dar da upotrebljava da pomogne drugima da uzrastu u Gospodu.

Grčka reč koja se upotrebljava u ovom stihu odnosi se na onoga koji vlada ili upravlja drugima. To bi moglo da se primeni u razmišljanju o službi crkvenog starešine ili đakona, ali može da se odnosi i na vernike obdarene da vode druge ljude u različitim okolnostima.

Šta znači biti obdaren darom upravljanja? Rukovodilac je osoba kojoj je Bog dao da pokreće i uklapa postupke drugih. Božji vođa osnažiće ljude da rade zajedno na postizanju ciljeva, koji poštuju Boga i pomažu drugim ljudima. Vernici imaju raznolike darove. Vođe su osobe koje su obdarene da pomažu onima sa drugim darovima da rade zajedno i tako postignu što bolje rezultate.

Božanske vođe prepoznaće svoju ulogu kao delo službe Bogu. Apostol Pavle je sebe nazvao »slugom Isusa Hrista«. Jakov, Isusov polubrat, vodio je prvu crkvu u Jerusalimu, pa

je takođe sebe nazvao »slugom Božjim«. »*Od Jakova, Boga i Gospoda Isusa Hrista sluge, za svih dvanaest koljena rasijanim po svijetu pozdravlje.*« (Jakov 1,1)

Biblija često koristi analogiju pastira da ukaže na vezu između vođe i sledbenika. Dobar pastir vodi svoje ovce na bezbedno mesto, daje im hranu i brine se o njima štiteći svoje stado. Cilj pastira nije njegov lični status, već da služi i poboljša uslove svojim ovcama.

Isto tako, cilj Božanskog vođe nije da se usredsredi na svoj lični ponos ili položaj koji zauzima, već da vodi sledbenike prema Božanskim ciljevima i delovanju. Vodeće pozicije u ranoj Crkvi bile su namenjene ljudima koji su vodili Crkvu do zrelosti, jedinstva i ljubavi. »*I On je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne pastire i učitelje, da se sveti priprave za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova; dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje Sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove.*« (Efescima 4,11-13)

Petar je hrabrio Božanske vođe ovim rečima: »*Pasite stado Božije, koje vam je predato, i nadgledajte ga, ne silom, nego dragovoljno, i po Bogu, niti za nepravedne dobitke, nego iz dobrog srca; niti kao da vladate narodom; nego bivajte ugled stadu; i kad se javi Poglavar pastirski, primićete vijenac slave koji neće uvenuti.*« (1. Petrova 5,2-4) Vođe treba da budu poput pastira, da upravljaju, dobrovoljno služe i budu primer onima koji se nalaze pod njihovom negom.

25. 2. 2017.

8. DUHOVNI DAR POUČAVANJA

Duhovni dar poučavanja spominje se u poslanicama Rimljanima 12. poglavlju i u 1. Korinćanima 12. poglavlju. Istinitost Božje reči je veoma značajna za duhovni rast pa je tako

i dar poučavanja veoma značajan. Ljudi koji imaju dar poučavanja imaju različitu sposobnost da prenesu Božja načela drugim ljudima na delotvoran način.

Grčka reč prevedena rečju »poučavanje« je *didasko*, što znači » učiti, naložiti – dati uputstvo«. Upravo je tako Gospod Isus poučavao svoje učenike i mnoge druge, da su oni koji imaju dar poučavanja, pozvani da pomognu drugima da bolje upoznaju Božiju istinu.

Poučavanje kao i druge odlike vođstva služe: »*Da se sveti pripreve za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova; dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje Sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove.*« (Efescima 4,12.13) Svrha ovog dara je da se vernici opreme da služe, izgrade, ujedine oko biblijskog znanja i na kraju da postanu zreli hrišćani. Ta zrelost vodi do istine u ljubavi.

Iako duhovni dar poučavanja može da pomogne vernicima i nevernicima, naglasak se stavlja na one koji su već deo Crkve, da mogu da rastu, sazrevaju u svojim razmišljanjima i delovanju. Obe primene su veoma važne. Jakov je uočio ovaj vid odnosa kada je rekao: »*Budite, pak, tvorci riječi, a ne samo slušači, varajući sami sebe.*« (Jakov 1,22)

Dar poučavanja može biti koristan u mnogim prilikama. Ljudi svih uzrasta i porekla treba da rastu u razumevanju Božje reči i u njenoj primeni. Poučavanje se odvija za vreme propovedi, u razredu, u domu, u kancelariji i na mnogim drugim mestima. Poučavanje može da pomogne onima sa druge strane stola ili iza rešetaka, bilo da su intelektualci ili nepismeni, i da menja živote kako starijih vernika tako i novih.

Neki ljudi koji imaju dar poučavanja obično se pozivaju da služe kao starešine ili propovednici u lokalnim crkvama (1. Timotiju 3. poglavlje; poslanica Titu 1). U ovim biblijskim stihovima navedeno je da oni koji imaju ulogu vođe, moraju imati i sposobnost poučavanja.

Kako da znate da li imate dar poučavanja? Jedan od načina je da rado prihvatite mogućnost da poučavate malu grupu ljudi, da bi se pokazalo kako Bog deluje kroz vaš dar poučavanja. Dok sa jedne strane mnogi odbijaju da budu učitelji zbog velike odgovornosti koju sa sobom nosi ovaj dar, sa druge strane osobe obdarene ovim darom mogu da koriste svoje sposobnosti da promene živote ljudi za Hristovo carstvo.

4. 3. 2017.

9. DUHOVNI DAR RAZLIKOVANJA DUHOVA

U Novom zavetu (1. Korinćanima 12. poglavlje) nalazi se lista duhovnih darova. Deseti stih navodi da se među ostalim darovima nalazi »sposobnost razlikovanja duhova«. Kakav je ovo duhovni dar?

Jasno je da svi hrišćani treba da rastu u spoznaji i razlikovanju dobra od zla. *»A savršenijeh je tvrda hrana, koji imaju osjećanja dugijem učenjem obučena za razlikovanje i dobra i zla.«* (Jevrejima 5,14)

Međutim, neki vernici su imali sposobnost da jasnije razlikuju duhove nego drugi. *»Ljubazni! Ne vjerujte svakome duhu, nego kušajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci iziđoše na svijet. Po ovome poznajte Duha Božijega i duha lažnoga; svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, od Boga je; A svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, nije od Boga: i ovaj je antihristov, za kojega čujete da će doći i sad je već na svijetu.«* (1. Jovanova 4,1-3) Duhovno razlikovanje obuhvata spoznaju da li je neka duhovna poruka zaista od Boga ili se zasniva na mislima onoga koji iznosi poruku.

Juda služi kao jasan primer vernika koji je mogao da prepozna pogrešna učenja i odvoji ih od ispravnih. *»Ljubazni, starajući se jednako da vam pišem za opšte vaše spasenije, bi*

mi potrebno da vam pišem, moleći da se borite za pravednu vjeru, koja je jedanput data svetima.» (Juda 3) On je želeo da piše o spasenju, a ipak je pisao da upozori svoje čitaoce protiv lažnih učenja koja su napadala ranu Crkvu.

I danas, mnoga netačna i nezdrava učenja suprotstavljaju se Crkvi. Svi vernici su pozvani da stanu protiv lažnih učenja, pa ipak, neki vernici su više obdareni u ovoj oblasti od drugih. Koji su to primeri lažnog učenja? Iz stihova navedenih u 1. Jovanovoj 4. poglavlju, najasniji su primer učenja koja tvrde da Isus nije fizički došao na Zemlju u ljudskom obliku. Oni koji poriču dolazak Isusa na Zemlju primer su promene jasnog biblijskog učenja o Spasitelju.

Drugi primeri obuhvataju one koji negiraju Hristovo telesno vaskrsenje, koji negiraju spasenje milošću i verom (Efescima 2,8.9), one koji traže da dodaju ili oduzmu nešto iz Pisma (Otkrivenje 22,18.19), i one koji tvrde da su hrišćani, a ipak koriste Njegovu milost kao izgovor za svoje grešno življenje (Juda 4).

U današnjim crkvama, dar razlikovanja duhova je i zaista potreban. Najbolji način da za napredovanje u toj oblasti je samostalno proučavanje Božje reči, jer: *»Sve je pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovjek Božji, za svako dobro djelo pripravljen.« (2. Timotiju 3,16,17)*

11. 3. 2017.

10. DUHOVNI DAR ČINJENJA ČUDA

Duhovni dar činjenja čuda nalazi se na spisku darova koje je dao Sveti Duh. *»A u svakome se pojavljuje Duh na korist; Jer jednom se daje Duhom riječ premudrosti; a drugom riječ razuma po istom Duhu; a drugome vjera tijekom istijem Duhom; a drugom dar iscjeljivanja po tome istom Duhu; a drugom*

da čini čudesa, a drugome proroštvo, a drugome da razlikuje duhove, a drugome različne jezike, a drugome da kazuje jezike.« (1. Korinćanima 12,7-10) Duhovni dar činjenja čuda je posebna sposobnost korisna za unapređenje Božjeg carstva. To je jedno od obeležja »pravih apostola« uz delovanje čuda i sila (2. Korinćanima 12,12).

Postavlja se pitanje, da li duhovni dar činjenja čuda postoji i danas. Neki veruju da je taj duhovni dar bio dat samo apostolima kao dokaz njihove duhovne vrednosti. U tom vremenu hrišćanstvo je bilo novo, sledbenika je bilo malo i bili su žestoko progonjeni. Navodno, duhovni dar činjenja čuda uz delovanje čuda i sila, bio je darovan apostolima da privuku pažnju na sebe, da bi poruka koju su nosili bila brzo proširena i da bi imali autoritet kao ljudi koje je Bog poslao u službu. Međutim, Biblija nas ne izveštava eksplicitno da je dar činjenja čuda nestao. Danas ljudi govore o dešavanju čuda, posebno u zemljama u kojima Sveti Duh deluje na širenje Jevanđelja. Moguće je da su apostolski darovi rezervisani za vremena i mesta u kojima je širenje Jevanđelja u sili Svetoga Duha najvažniji cilj, da pomognu da se izgradi Crkva. To objašnjava zašto u velikoj meri, u zemljama u kojima ima mnogo crkava, taj duhovni dar izgleda kao da nije mnogo zastupljen među vernicima.

Neki primeri duhovnog dara činjenja čuda jesu: oživljavanje Tavite (Dela apostolska 9,36-43), isterivanje demona (Dela apostolska 16. poglavlje), osljepljivanje vračara Elima (Dela apostolska 13. poglavlje). Stefan i Filip, takođe, su pokazivali izvanredne sposobnosti (Dela apostolska 6,8; 8,6,7). Simon vračar bio je toliko zadivljen silom i čudima, koje su apostoli činili da je pokušao da im plati da ga nauče, i bio je prekoren od Petra jer je pokušao da »dobije dar Božji za novce«. (Dela apostolska 8,18-20) U stvari, i danas mnogi ljudi skloni prevarama koriste trikove da ubede ljude da imaju duhovni dar činjenja čuda. Ovi ljudi poput Simona, mogu se prepoznati po svojoj pohlepi.

Vernici širom sveta mogu da posvedoče o tome da se čuda i danas događaju. Bog je iznad svog stvaralaštva, i kada je bezbednost Njegovog naroda ili izvršenje Njegove volje u pitanju, On može da nadvlada zakone fizike ostvari svoj cilj.

18. 3. 2017.

11. KOJI SU BIBLIJSKI DAROVI ČINJENJA ZNAKOVA I ČUDA I KOJA JE NJIHOVA SVRHA?

Biblijski darovi činenja čuda odnose se na čudotvorne darove u Novom zavetu, kao što su govorenje jezika, tumačenje različitih jezika, isceljivanje, činjenje čuda i proricanje. Izvesno je da su ove aktivnosti postojale u novozavetnom periodu. Međutim, kakva je bila njihova svrha? Odgovor na ovo pitanje je veoma značajan, jer utiče na shvatanje kakav stav imamo danas prema tim darovima.

Isus je očigledno učinio mnoga čuda koja su zapisana u Jevandeljima. Njegovi sledbenici, takođe, su činili znake koji su potvrđivali da njihova sila dolazi od Isusa Hrista. Na primer, na dan Pedesetnice, ljudi iz najmanje 15 različitih država čuli su Hristove sledbenike i mogli su da razumeju iznete poruke na svojim jezicima (Dela apostolska 2,4-13). Petar je iscelio čoveka nepokretnog od rođenja (Dela apostolska 3,1-8). Pavle je i oživeo jednog mladića (Dela apostolska 20,9-12).

Razlozi za ove znake bili su: prvo, ovi znaci – čuda bili su potvrda da je poruka izneta pre toga bila od Boga. Kada je Petar govorio u danu Pedesetnice, to čudo govorenja jezika dovelo je mnoge ljude u poznanje vere u Hrista (Dela apostolska 2,41).

Drugo, ti znaci su, takođe, potvrđivali da je i govornik poslan od Boga. Kao što je Isus potvrđivao svoju poruku ču-

dima koja je činio, tako su i apostoli često činili čuda kao znak da je njihova poruka zaista od Boga. Dobar primer je: *»I Bog činjaše ne mala čudesa rukama Pavlovijem, tako da su i pojaseve i ubručice znojave od tijela njegovog nosili na bolesnike, i oni se iscjeljivahu od bolesti, i duhovi zli izlažahu iz njih.«* (Dela apostolska 19,11.12) Rezultat ovih čuda bio je: *»Tako silno rastijaše i nadvlađivaše riječ Gospodnja.«* (Dela apostolska 19,20)

Zanimljivo zapažanje u vezi sa ovim neobičnim čudima opisanim u Bibliji može, takođe, biti i u smislu vremena u kome su se ova čuda dešavala. Biblijska čuda su sakupljena u tri ključna razdoblja:

- a) Služba Mojsija i Arona
- b) Služba Ilije i Jelisija
- c) Služba Isusa i apostola

Ova tri razdoblja predstavljaju Zakon, Proroke i Jevanđelje o Hristu (kako je izraženo u spisima Novog zaveta). Ovi znaci – čuda bili su najpre učinjeni kao svedočanstvo, a zatim bili zabeleženi u spisima.

25. 3. 2017.

12. DUHOVNI DAR ‘REČI PREMUDROSTI’ I ‘REČI RAZUMA’

U spisku duhovnih darova koji je naveden u 1. Korinćanima 12. poglavlju, Pavle je naveo »riječ premudrosti« i »riječ razuma« kao duhovne darove. Kakvi su to darovi?

Ova dva duhovna dara nisu mnogo neposredno spominjana u Pismu. Pavle ih je samo naveo, pa zatim prešao na drugu temu. Kao rezultat takve pojave, nastale su mnogo-brojne debate o ova dva duhovna dara.

Ideja »reči premudrosti« i »reči razuma« izgleda ukazuju da su ovi darovi povezani sa informacijama koje neka osoba treba da podeli sa drugima. Drugim rečima iskazano, »reči premudrosti« se ne ogledaju u obima znanja koje neka osoba ima, već na način na koji ona te informacije prenosi drugima.

Mudrost verovatno podrazumeva komunikaciju duhovnih istina povezanih sa Jevanđeljem. *»Ali premudrost govorimo koja je u savršenima, a ne premudrost vijeka ovoga ni knezova vijeka ovoga koji prolaze. Nego govorimo premudrost Božiju u tajnosti sakrivenu, koju odredi Bog prije svijeta za slavu našu.«* (1. Korinćanima 2,6,7)

Oba dara odnosili su se na podršku razvoja Hristovog tela. Mudrost i razum su dati da bi se delili, ne samo za ličnu korist.

Iako je to možda nesigurno, možda su ova dva dara bila povezana sa vođama crkve koji su delili reči mudrosti i razuma, da pomognu drugima da uzrastu u Hristu. Ovo je bilo posebno važno u ranom razdoblju Crkve tokom koga pisanje Novog zaveta još nije bilo dovršeno.

Za razliku od prakse koja se javlja u nekim harizmatičnim zajednicama ova dva dara ne ukazuju na neposredno Božansko otkrivenje ili proročanstvo. U stvari, ovi darovi dati su da bi se Božja istina prenela na ispravan način, a ne da bi se otkrila neka nova nepoznata istina koja bi bila pridodata ili oduzeta od Pisma.

Jasno je da su današnjoj Crkvi potrebni ljudi koji su mudri i koji raspolažu znanjem o Božjoj istini, i koji je mudro i razumno prenose drugima.

II tromesečje

1. 4. 2017.

1. NOSIOCI PROMENA

Promena je retko kada laka i Isus je to znao. Govoreći o vrednostima vremena za učenje, ispričao je kratku priču o soli. »*So je dobra, ali ako so obljutavi, čim će se osoliti?*« (Luka 14,34) Isus je znao da se promene koje su potrebne ne mogu jednostavno ostvariti. On je nastojao da razvije novu vrstu učenika, koji će pomoći da se pripremi put. Oni su postali nosioci promena.

On je radio na uspostavljanju novog sistema vrednosti. Da bi to postigao, bilo Mu je potrebno da pripremi učenike za novi način razmišljanja i života. On je bio predvodnik na tom putu. Izazovi tih vrednosti prisutni su i danas.

Stihovi koji govore o ovoj slici o soli, jasno otkrivaju da je Isus želeo da utiče na promenu vrednosti koje su učenici gajili. Kasnije, njihove reči označile su da je Isus bio uspešan, jer su priznali da su imali nešto vrednije »od srebra i zlata« da podele sa drugima (Dela apostolska 3,6). Njihov susret sa Isusom promenio je njihovou usmerenje, shvatanje važnijeg, i naravno, njihov pogled na svet. Smisao slike o soli govori o spremnosti na žrtvovanje.

Oni su učili iste vrednosti koje su Hristu pomogle da izdrži teškoće svojih iskušenja (Luka 4. poglavlje). Za Njega, snaga, priznanje, uspeh i udobnost, nisu bile vrednosti koje mogu pokrenuti promene. Isus je naglasio da su samo dve veličine bile važne u Njegovom životu – Bog i ljudi. Bio je spreman da izdrži teškoće, tako da su Bog i ljudi bili izdvojeni, iako Mu je to stvaralo lične gubitke. On je došao kao sluga, i to Ga je sukobilo sa farisejima, na najmanje tri načina. Prvo, dok su fariseji bili usmereni usmenim tradicijama u vezi očišćenja od greha, Isus je bio usmeren na »važnije vrednosti iz zakona« – pravdu, milost i veru (Matej 23,23). Drugo, iako je Isus bio aktivan u subotnim službama, iako verske aktivnosti nisu mogle da zemene pokazivanje da ljudi predstavljaju vrednost Bogu, bez obzira kako ih društvo ili kultura sagledava. Treća karakteristična vrednost koja je očigledna u Isusovom životu, ogledala se u činjenici da su dolaškom u dodir sa Njim, svi ljudi bili prihvaćeni kao da potiču iz carske porodice. Prema svakome koji je želeo da sluša, odnosio se sa poštovanjem. Uprkos Njegovoj svetosti, grešnici iz svih grupa bili su privučeni k Njemu. Isusov uticaj menjao je živote i davao nadu, ne samo onima, koji su bili sudeonici Njegove generacije, već i naše podjednako. Biti oblikovan Isusovim delovanjem u Njegovo obličje, korenit je postupak. Bez odvajanja od uobičajenih vrednosti, fariseji ne samo što nisu imali lični mir, već nisu imali ni poruku koju je trebalo da podele. Isus je čeznuo da promeni takvo stanje, a da bi to učinio, pozvao je i pripremao učenike, da postanu nosioci promena. So može malo učiniti kada je odvojena od hrane. So služi, so poboljšava, so održava, međutim, svrha soli može se iskazati tek u odnosu sa nečim ili nekim. Uticaj ne dolazi od želje da neko »bude uticajan« već od onoga što ta osoba jeste i onoga šta postaje. Biblijski upravitelji postaju upravitelji, jer su im dva pojma bitna: Bog i ljudi. Tek tada I sa takvim shvatanjem, so postaje činilac koji daje ukus.

2. BOLJE PRAKSE

»Bolje prakse« su strategije koje usvajamo i koje su se pokazale uspešnim kada smo ih primenili. Stručnjaci prepoznaju te bolje prakse uvidom u komercijalne procese uspešnih preduzeća i onda izdvajaju razloge za dobro ekonomsko poslovanje tih kompanija. U Svetom pismu stoji: *»Uklanjanje se od svakoga zla.«* (1. Solunjanima 5,21) Hrišćanski život je duhovni poduhvat. glavni cilj je ostvarenje pozitivnog rezultata u razvoju duhovnosti. Ako privrednici traže ekonomski rast, onda mi hrišćani treba da težimo duhovnom rastu. Govorimo o čistoj pristavskoj službi, jer duhovni hrišćani su oni koji su postali verni pristavi. Drugim rečima, duhovnost je osnov vernosti.

Kakva su onda dela koja su drugi hrišćani koristili da razviju svoj duhovni život? Ako su ove prakse bile korisne za njih, onda su dobre i za nas. Evo nekoliko primera:

Džon Vesli je provodio prva tri sata u danu u molitvama i proučavanju Pisma. Kakav je bio rezultat? Napisao je više od 230 knjiga; i ko može da posumnja u silu njegove službe?

Adoniram Džadson je isto toliko vremena provodio u čitanju i molitvama. Kakav je bio rezultat? Odneo je vest Jevanđelja u pagansku Burmu i preveo Bibliju sa engleskog na burmanski jezik.

Martin Luter se molio tri sata dnevno. Kakav je bio rezultat? On je postao pokretač protestantske reformacije i onaj koji je preveo Bibliju na nemački jezik, pretvorivši je u prvu knjigu koja je delovala među ljudima u istoriji.

Čarls Spurdžon se molio i proučavao više sati u toku dana. Kakav je bio rezultat? Objavio je tokom svog života 3,561 propoved, i zbog toga bio nazvan »princom svih propovednika«.

Džonatan Edvards se molio 5 puta dnevno. Kakav je bio rezultat? On je bio začetnik duhovnog oživljavanja koje se proširilo u SAD-u.

Džon Banjan, limar, molio se i proučavao po nekoliko sati svakog dana. Kakav je bio rezultat? Uz ostale knjige, napisao je knjigu »Život hrišćana« koja je bila najrasprostranjenije delo širom sveta, posle Biblije.

Pozitivni rezultati u životima ovih ljudi dokazuju da molitva i proučavanje Biblije deluju. Progonjen zbog propovedanja, Banjan je bio u zatvoru više od 12 godina. Bio je toliko blizak Gospodu u proučavanju Biblije i molitvama, da je želeo da bude vođen pred sudove, tako da bi utehu koju je dobijao u svom životu molitve i proučavanja, mogao da obznani pred drugima. Da, zaista deluje! Isprobajte! Šta mislite, kakav će biti rezultat u vašem životu?

15. 4. 2017.

3. UTICAJ PRISTAVA

Bog ima i plan za svakoga od nas. Čak i pre nego što smo bili stvoreni, postojao je plan za naše učešće u Božjoj misiji. Svaka osoba pažljivo je i jedinstveno opremljena svojom ličnošću i talentima za učešće u »Velikoj strategiji« u Božjem planu.

Ispunjavanje našeg dela u Božjem planu, zahteva odgovarajući stav i akciju. Setite se dečaka Samuila, koji je učinio samoga sebe pristupačnim Bogu? Kada ga je Bog pozvao, Samuilo je odgovorio: »*A Gospod dođe i stade; i zovnu kao prije: Samuilo! Samuilo! A Samuilo reče: Govori, čuje sluga Tvoj.*« (1 Samuilova 3,10) Bog poziva sa određenim ciljem, i veoma je važno da uvek imamo stav da budemo na raspolaganju.

Naravno, talenti i darovi koje dobijamo treba da se razvijaju. David je, na primer, u borbi sa Golijatom, bio vođen po-

verenjem u Boga, i tako je iskoristio svoj jedinstveni talenat: sposobnost da izuzetno precizno baci kamen i pogodi metu. On je pre tog događaja, dosta vežbao bacanje kamena praćkom. Bog je upotrebio Jestiru, hrabru i lepu mladu ženu, sa zrelim rasuđivanjem, izuzetnom samokontrolom i spremnošću da se žrtvuje, da spase svoj narod u vreme krize. Jestira je potčinila sebe Bogu. Božanska moć bila je ujedinjena sa ljudskim naporima. Da bi ispunila svoju misiju, morala je da ima dobru pripremu – najpre duhovnu, ali, takođe, i praktičnu. Priprema je bila sastavni deo uspeha. Pre nego što je lepa Jestira postala carica, imala je duži period ulepšavanja i kozmetičkih tretmana. Isto tako, pre strateškog razgovora sa carem, Jestira je odvojila vreme za svoju ličnu pripremu – post i molitvu. Na kraju dobila je carevo odobrenje i organizovala je proslavu. Božjim providenjem i uticajem vernog »pristava« koji se zvao Jestira, Božijem narodu vraćena je careva milost i bio je oslobođen.

Davidovi i Jestirini primeri podsećaju nas da za uticaj pristava koji ostanu verni Bogu, ne postoje ograničenja.

Svako na zemlji u dometu Hristove blizine, Jevanđelje treba da se propoveda svakom narodu. Prema tome, ne možemo se zadovoljavati ničim manjim od onog što je izraženo u Njegovom nalogu. Pristav će uvek biti pod uticajem, na ovaj ili onaj način. Niko na to nije imun, jer se svuda oko nas vodi velika borba. Ne možemo pobeći od toga, čak iako to odlučimo. Jedna ili druga sila vrši stalan uticaj na nas. Niko ne ostaje pošteđen. Naša uloga koju imamo u »Velikoj strategiji« je jedinstvena i pripada svakom pojedincu. Svi ljudi nisu pozvani da budu pastori, ili guverneri, međutim, svi imaju uticaj koji Bog može da upotrebi u svojoj misiji.

22. 4. 2017.

4. UPRAVITELJI U ZAJEDNICI

Postoji jedna stara izreka koja glasi: »Živi jednostavno, tako da i drugi pored tebe mogu živeti jednostavno.« Ova poslo- vica upravo govori o tome kakav pristav u zajednici treba da bude. To znači: da ću žrtvovati od svog viška, toliko da potrebe bližnjih budu podmirene.

Šejn Kleborn, osnivač «Jednostavnog načina» u svojoj knjizi «Neodoljiva revolucija» iznosi sledeće: «Živeti kao slobodni radikal znači da kada govorimo o materijalizmu i jednostavnosti, moramo uvek početi od ljubavi prema Bogu i bližnjima, inače radimo sa nešto malo više od legalističko krivične samopravednosti.»

Postati sluge naše globalne zajednice možemo počevši od ljubavi prema Hristu, onako kako je On nas voleo, i bližnje, kao što volimo sebe.

Istinska zajednica izgrađena je kroz pravu ljubav prema drugoj osobi. Kada ljubav uđe u jednačinu odnosa među lju- dima, onda ne postoji manjak davanja i samopožrtvovanja za dobrobit drugog.

Elen Vajt, u svojoj knjizi »Misli sa gore blagoslova« govori o ulozi jednog hrišćanina u društvu: »Religija koja navodi ljude da malo cene ljudska bića, koja je Hristos toliko cenio da je svoj život dao za njih; religija koja nas navodi da bude- mo nemarni prema ljudskim potrebama, patnjama ili pravi- ma, lažna je religija. Ako omalovažavamo prava siromašnih, napaćenih i grešnih, pokazujemo da smo izdali Hrista. Hri- šćanstvo u svetu ima tako malo sile zato što ljudi preuzimaju na sebe Hristovo ime, dok se životom odriču Njegovog ka- raktera.«

Dobri upravitelji svoje zajednice brinu da je svakome u njihovoj blizini dobro.

Oni se brinu za potrebe svojih bližnjih, gradeći na onome što je Isus rekao: »*I kako hoćete da čine vama ljudi činite i vi njima onako.*« (Luka 6,31)

Načelo dobrog upravljanja ide *ruku pod ruku sa* Drugom najvećom zapovesti koju je Isus ikada dao svojim sledbenicima: »*A druga je kao i ova: Ljubi bližnjega svojega kao samog sebe.*« (Matej 22,39)

Šta ćeš učiniti danas? Da po izboru živiš jednostavno, tako da i drugi mogu da žive jednostavno? Da li ćeš biti spreman da se žrtvuješ za svoju zajednicu iz ljubavi prema ljudskom rodu?

Nemojmo biti kao hrišćani koje A.V. Tozer opisuje, koji će radije da se mole za nekog nego što će učiniti bilo šta da mu pomognu, i zadovolje njegove potrebe. Umesto toga, ispunimo Božji poziv da budemo dobri pristavi u zajednici i da »iskoračimo« i zadovoljimo potrebe onih koji su pored nas.

29. 4. 2017.

5. DOBRI ISUSOVI PRISTAVI

Kao hrišćanski usmereni roditelji, mi želimo da naša deca nauče da budu verni Božji pristavi. Današnja deca svakodnevno su bombardovana materijalističkim TV reklamama, koje često dovode do preranog sticanja prava i često nezadovoljstva u životu. Pristavska služba izgrađuje shvatanje zahvalnosti. Danas, više nego ikada, u njihovim ranim godinama, deci je potreban duh deljenja. Deca u uzrastu od 6 - 10 godina su najprijemčljivija za usvajanje dobrih ili loših životnih osobina. Mi hrišćani težimo da ih učimo duhu ne-sebičnosti. Svaka odluka koju donosimo o tome kako provodimo svoje vreme, koristimo talente ili bogatstvo, predstavlja našu odluku o pristavskoj službi.

Čime raspolažemo?

Bog je stvorio Adama i Evu, i dodelio im odgovornost da brinu o Božjem stvorenom svetu. Oni su bili postavljeni da upravljaju, da planiraju i nadgledaju svoje okruženje. Bili su postavljeni da brinu o životinjama, da sebi i svojoj budućoj deci obezbede dom u Edemskom vrtu (1. Mojsijeva 1,26-28; 2,15).

U današnjem svetu, želimo da naša deca shvate da smo svi postavljeni da upravljamo onim što nam Bog daje:

Naš novac

Treba da naučimo decu da odvajaju desetak, od svoga džeparca, novca koji dobiju za rođendan ili neki praznik. Zahvalnost Bogu može se pokazati i dobrovoljnim davanjem dela svog novca za pomoć onima u potrebi, kao što su na primer žrtve neke prirodne katastrofe. Uz davanje, naša deca treba da nauče kako da planiraju svoje troškove. Naučite ih kako da razvijaju dobar ukus, da donose dobre odluke, da prave svoj mesečni budžet. Na kraju, ne smemo da zaboravimo da naučimo svoju decu da štede i ostavljaju novac za budućnost. »*Dragocjeno je blago i ulje u stanu mudroga, a čovjek bezuman proždire ga.*« (Priče Solomunove 21,20) Ovo znači da roditelji treba da nauče svoju decu da žive sa onim što imaju, da se ne zadužuju.

Naše telo

Veoma je važno da deca shvate stih zapisan u 1. Korinćanima 6,19, u kome nas apostol Pavle podseća da je naše telo hram Svetoga Duha.

Deca i tinejdžeri posebno su podložni uticaju svojih vršnjaka koji im nude da probaju alkohol, duvan ili drogu. Roditelji treba da posvete dosta vremena u razgovoru sa svojim podmlatkom, da bi oni naučili kako da izaberu zdrav, srećan stil života i da budu spremni da služe u svojoj Crkvi, i društvu.

Naše vreme

Bog je svima dao 24 sata dnevno. On želi da upotrebimo svoje vreme da Mu služimo, kao i da služimo svojim bližnjima. Mi ne treba da provodimo mnogo vremena zadovoljavajući samo svoje potrebe, gledajući po celi dan TV, ili igrajući igrice na kompjuteru. Roditelji bi trebalo da brinu o vremenu koje deca provode u gledanju TV-a, korišćenju Interneta ili igranju kompjuterskih igrica.

Naši talenti i veštine

Bog je svakome darovao različite darove. Mi želimo da naša deca upotrebljavaju svoje darove da služe svojim bližnjima, svojoj crkvi, svojoj državi. Upoznajte ih sa stihom (1. Petrova 4:10) koji nas uči da svako treba da verno upotrebljava svoje darove koje je primio od Boga, za dobrobit svojih bližnjih, i na taj način širi Božju milost.

Naša prirodna okolina

Deca treba da nauče da vole i poštuju ono što je Bog stvorio, prirodu, životinje i kako da se brinu o njima i kako da ih čuvaju. Posebno treba da brinu o ekologiji, da od malena uče da ne prljaju i ostavljaju smeće za sobom, već da vode računa o čistoći i skupljaju otpatke. Deca treba da se nauče da poštuju i vole svoju školu, crkvu, grad. Mi na primer, možemo uključivati svoju decu u posebne projekte u svojim zajednicama koji brinu o higijeni škole ili okolnih ulica.

Roditelji moraju znati da nikada nije prerano otpočeti podučavanje dece da budu dobri Hristovi upravitelji i pristavi. Roditelji treba svojoj deci da budu pravi primer, dajući im u početku jednostavne zadatke. Tada, deca, bez obzira što su im zaduženja bila jednostavna i mala, mogu da nauče da budu dobri upravitelji nad onim što im je Bog darovao, na putu prema Božjem carstvu!

6. 5. 2017.

6. DA LI JE ISTINA DA NAM BOG NEĆE DATI VIŠE NEGO ŠTO MOŽEMO DA IZDRŽIMO?

U Prvoj poslanici Korinćanima piše: *»Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovječijega; ali je vjeran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podnijeti.«* (1. Korinćanima 10,13) Ovo divno obećanje naglašava da nećemo nikada biti kušani više nego što možemo da podnesemo, uz Njegovu pomoć. Biblija ne kaže da nikad nećemo biti kušani iznad onoga što možemo da podnesemo, ako se oslanjamo na svoju snagu i snalažljivost. Međutim, ako se na Njega oslonimo, Bog neće dozvoliti da budemo više kušani nego što možemo da izdržimo.

Bog je uvek tako činio. Jedan starozavetni primer je priča o Davidu i Golijatu. Svojom snagom, pa čak i uz Saulovu pomoć, David ne bi mogao da savlada Golijata. Međutim, David se oslonio na Boga i rekao: *»Još reče David: Gospod koji me je sačuvao od lava i medvjeda, On će me sačuvati i od ovoga Filistejina. Tada reče Saul Davidu: Idi, i Gospod neka bude s tobom.«* (1. Samuilova 17,37)

Novozavetni primer je Pavlov život kada je širio jevanđelje. U opisu iskušenja sa kojima se suočavao, Pavle je pisao korinćanima: *»Jer vam nećemo, braćo, zatajiti nevolje naše koja nam se dogodi u Aziji kad nam je bilo preteško i preko sile tako da se nijesmo nadali ni življati.«* (2. Korinćanima 1,8) A, onda je zapisao i sledeće, iako ni on ni njegovi prijatelji nisu imali mogućnosti da izdrže: *»Nego sami u sebi rasudismo da nam valja pomrijeti, da se već ne uzdasmo u sebe nego u Boga koji podiže mrtve.«* (2. Korinćanima 1,9).

U Poslanici Rimljanima u Novom zavetu stoji obećanje: *»Ali u svemu ovome pobjeđujemo Onoga radi koji nas je ljubio.«* (Rimljanima 8,37) U istom poglavlju stoji jedno obećanje: *»A znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namjerenju.«* (Rimljanima 8:28). Možemo biti sigurni, bez obzira šta stoji na našem putu, da će nam Bog dati snagu da izdržimo i nadvladamo iskušenje. Ako se zateknemo usred prilika za koje nismo pripremljeni, imajmo na umu da je Bog pripremljen, i možemo uzdajući se u Njega da se nosimo sa tim prilikama. On nam je obezbedio oružje Božje i privilegiju molitve, uz koje možemo da se *»održimo protiv lukavstva đavolskoga«*. (videti: Efescima 6,11) Ovo obećanje se ne odnosi na neko posebno đavolsko lukavstvo, već na sva njegova iskušenja i lukavstva.

Dakle, kada se kao Božja deca oslanjamo na Njega, nećemo imati veće iskušenje nego što možemo da podnesemo.

13. 5. 2017.

7. DUHOVNI UTICAJ

Pred kraj svake godine, počinju da se pojavljuju na koricama časopisa i kao glavna priča TV vesti i zabavnih programa, liste koje nam govore ko je najbogatiji, najbolji, najmoćniji, najuticajniji u svetu biznisa, sporta, zabave, politike, medija. Ove liste svake godine se pripremaju i možemo videti ko je na njima napredovao, ko je nazadovao ili ispao. Da li ste se ikada osetili loše i žalosni što je neka poznata ličnost ili političar pao sa liste sa prošlogodišnjeg 25 mesta na ovogodišnje 87?

Modna industrija ima veliki uticaj na stil. Oni mogu da izjave da su se široke farmerke *»zvoncare«* vratile u modu, i veliki deo populacije krenuće put velikih trgova ili ih iskopati iz svoje stare odeće koju godinama nisu nosili. Tako mogu i da izjave da četvrtasti ramovi na naočarima nisu više

u modi, i bezbrojni ljudi koji su do pre samo neki dan voleli svoje naočari, prestaće da ih nose, jer više nisu u modi.

Nažalost, najvažniji uticaj na čoveka, izgleda nikada neće završiti na naslovnoj stranici časopisa, ili se pojaviti u popularnim TV emisijama. Duhovni uticaj – sposobnost uticaja na karakter drugog ljudskog bića jeste odnos sa Bogom. Svaki Hristov sledbenik blagosloven je za ljude kojima je okružen u svom životu i koji su imali pozitivan duhovni uticaj na njega. Isto tako, svaki hrišćanin treba da koristi svoj od Boga dati duhovni uticaj na blagoslov svojim susedima.

Ovakav oblik uticaja potpuno je nezvan za titule, pozicije koje osoba zauzima, svetovna dostignuća. On se zasniva na tome koliko smo povezani sa Božjim srcem, kako sledimo Hrista i koliko dozvoljavamo Svetom Duhu da nadgleda naše reči i dela. Duhovni uticaj je osnovni način na koji hrišćanska zajednica raste, to je put duhovnog napretka.

Kao što je model duhovne zrelosti, poučavati druge ljude, moliti se za njih, voleti ih, po potrebi ih ukoriti, ili ohrabrivati, tako će nas Bog upotrebljavati da ostavimo Njegov otisak, na onome što Mu je najvažnije – na ljudima. Ovaj uticaj, na kraju, i nije toliko od nas, koliko od prisustva i delovanja Svetoga Duha.

Duhovni uticaj prožima prijateljstvo, porodične odnose, Crkvu, svet – svaki odnos koji imamo. Molite se za one osobe koje su izvršile duhovni uticaj na vas, i setite se sa zahvalnošću u srcu, svega onoga što su učinile za vas. Pozovite Svetoga Duha da se nanovo useli u vas, da biste mogli da vršite pozitivan duhovni uticaj na ljude koje je Bog stavio oko vas.

20. 5. 2017.

8. POSEBAN ŽIVOT

On je bio putujući propovednik.
On nikada nije napisao nijednu knjigu.
On nikada nije imao svoju kancelariju.
On nikada nije imao porodicu ili kuću u vlasništvu.
On nije išao u visoku školu.
On nikada nije bio u velikom, milionskom gradu.
On nikada nije putovao stotinama kilometara od mesta u kome je rođen.
On nije uradio ništa od ovoga.
Pa ipak, sva Njegova dela povezuje veličina.

Zanimljivo, da posle 20 vekova i dalje proslavljamo Onoga koji praktično nije imao ništa od onoga što mi danas posedujemo. On nije pridavao veći značaj stvarima koje su ljudi cenili u Njegovo vreme. On je novac jednostavno upotrebljavao kao oruđe u službi drugima. Kada su učenici izvadili novčić iz utrobe ribe, On je jednostavno rekao: *»Jer gdje je vaše blago, ondje će biti i srce vaše.«* (Matej 6,21)

Rekao bih da ne postoji ništa rđavo u tome da posedujemo dobra koja obično imamo, međutim, ključno je kako ih posmatramo i šta nam predstavlja prednost u svakodnevnom životu. Najznačajniji poduhvat u životu je odlučiti šta nam je najznačajnije. Najbitnije je najpre staviti stvari na svoje pravo mesto. Duhovne stvari treba da budu stavljene u sam vrh našeg sistema vrednosti. U isto vreme, ne treba da se brinemo za svoju imovinu, ili svoje osnovne potrebe. Bog će nam obezbediti, ako Ga stavimo na prvo mesto u svom životu.

Isus nas ohrabruje na sledeći način: *»Jer sve ovo neznabošci ištu; a zna i Otac vaš nebeski da vama treba sve ovo. Nego ištite najprije carstva Božijega, i pravde Njegove, i ovo će vam se sve dodati.«* (Matej 6,32.33)

David kaže: »*Gospodnja je Zemlja i što je god u njoj, vasiljena i sve što živi na njoj.*« (Psalam 24,1) Kada nam Bog daje da zaradimo, proslavimo Ga, jer znamo i možemo da budemo svesni, da sve pripada Njemu. Najpre vratimo Gospodu desetak i dajmo svoje darove, a zatim možemo da se usmerimo svojim troškovima i nabavkama. Gospodu će biti milo, ako tako činimo. Ovako čineći, imaćemo dodatno dostignuće – to će ojačati naše prave prioritete, odnosno stavljanje Hrista na prvo mesto u svemu što činimo, uključujući i upravljanje našim finansijama.

Treba da imamo poverenje da će Bog pružiti svojoj deci sve ono što im je potrebno, u vreme kada im je potrebno. »*Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama.*« (Agej 2,8)

27. 5. 2017.

9. KAKO MOŽEMO DA POSTANEMO NALIK HRISTU?

Biblija nudi pet načina kako možemo da postanemo nalik Hristu. Prvo, zatražimo od Boga da nam pomogne da postanemo nalik Hristu. Isus je rekao svojim sledbenicima: »*I ako što zaštetete u ime Moje, Ja ću učiniti.*« (Jovan 14,14) Bog će sigurno poštovati molitve onih koji traže da budu nalik Hristu. Drugo, možemo postati slični Hristu proučavajući Njegov život. Svaka stranica u Bibliji pruža nam uvid u primer idealnog karaktera koji nam može pomoći da postanemo sličniji Njemu.

Treće, možemo postati slični Hristu primenjujući Njegova učenja. »*Budite, pak, tvorci riječi, a ne samo slušači, varajući sami sebe.* (Jakov 1,22) Mi tražimo od Boga da budemo slični Hristu, upoznajemo bolje Hrista, a zatim, primenjujemo ono što smo saznali služeći drugima. »*I odgovarajući Car reći će im: Zaista vam kažem: kad učiniste jednom od ove*

Moje najmanje braće, Meni učiniste.« (Matej 25,40) Način na koji se ophodimo prema »najmanjima« pokazatelj je kako se odnosimo prema Hristu. Biti nalik Hristu znači, odnositi se prema najmanjima i odbačenima sa puno ljubavi.

Četvrto, možemo postati nalik Hristu, sledeći hrišćanski primer drugih. Pavle je napisao: *»Ugledajte se na mene kao i ja na Hrista.*« (1. Korinćanima 11,1) Kada naiđemo na neku osobu koja živi za Hrista, možemo mnogo naučiti o životu sličnosti sa Hristom, ugledajući se na tu osobu. Iako nijedno ljudsko biće nije savršeno, pobožna osoba nam može pomoći oblikovanjem hrišćanskih načela.

Peto, možemo postati slični Hristu ohrabriranjem drugih hrišćana. *»I da razumijevamo jedan drugoga u potsticanju k ljubavi i dobrijem djelima, ne ostavljajući skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugoga svjetujući, toliko većma koliko vidite da se približuje Dan sudni.*« (Jevrejima 10,24.25) Kada ohrabrujemo jedni druge u svojoj hrišćanskoj veri, to nam može pomoći da bolje i potpunije živimo.

Biblija nas, takođe, ohrabruje da postanemo slični Hristu. Jakov kaže: *»Približite se Bogu, i On će se približiti vama.*« (Jakov 4,8) Dok tražimo Boga, mi se približavamo Njemu, i postajemo sličniji Hristu. Takođe, postajemo sličniji Hristu, kada podnosimo nevolje zbog onoga što je ispravno. U poslanici Filibljanima, apostol Pavle izjavljuje: *»Da poznam Njega i silu vaskrsenija Njegova i zajednicu Njegovijeh muka, da budem nalik na smrt Njegovu, Da bih, kako dostigao u vaskrsenije mrtvijeh.*« (Filibljanima 3,10.11) Deljenjem Hristovog stradanja, postajemo slični Njemu.

Svi hrišćani treba da žele da postanu slični Hristu. Ova navedena načela mogu nam pomoći da razvijemo bliskiju zajednicu sa Hristom, koja će doprineti da budemo slični Njemu, a na blagoslov svojim bližnjima.

10. PRISTAVI NADE

Kada nas zahvati očaj, možemo osećati kao da smo se izgubili na moru, bez nade da ćemo biti pronađeni. Nešto nedostaje. Ipak, nekako znamo da smo deo nečeg mnogo većeg, nego što to možemo u potpunosti shvatiti. Car Solomun je verovatno doživljavao ista osećanja kada je pun strahopoštovanja pisao: *»Sve je učinio da je lijepo u svoje vrijeme, i misao o večnosti metnuo im je u srce, ali da ne može čovjek dokučiti djela koja Bog tvori, ni početka ni kraja.«* (Knjiga propovednikova 3,11) To je ta činjenica, da smo deo nekog većeg plana, iz koga se pojavljuje nada. Solomun vidi Boga kao Onoga koji postavlja *»večnost u srcima ljudi«*. Taj dar, međutim, može biti veoma ugrožen. Živeći u svetu ispunjenom nepogodama i razočarenjima, nada se može lako izgubiti, ostavljajući nas u potpunom očaju.

Nije samo Solomun prepoznao to osećanje iščekivanja. Apostol Pavle je takođe. Međutim, on se nadom zakačio za nešto što će trajati kroz celu večnost. Nada može opstati, dok koračamo kroz najmračnije doline. Primetite kako je to Pavle činio: *»A nadanje neće se osramotiti, jer se ljubav Božija izli u srca naša Duhom Svetijem koji je dat nama.«* (Rimljanima 5,5)

Ako je ikada bilo vreme kada je svetu bio potreban čvrst temelj na kome se može graditi nada, sada je taj trenutak! Apostol nas podseća na jednu uzvišenu nadu. Ništa, doslovno ništa, neće promeniti ili ukloniti Božju ljubav, jer On je taj koji je izvor ljubavi. Njegova ljubav se ne menja. Ono što se može promeniti jeste naše shvatanje te ljubavi. Kako doživljavamo tu ljubav, zavisi od nas samih. Zato kada smo upleteni u Božju ljubav, postaje aktivno delovanje Svetog Duha.

Biti pristav takve nade, to nije samo privilegija. To je odgovornost. Kada grešimo, Bog u nas ne upire prst, već teži

da nas pomiri sa Sobom. To je i apostol Pavle izjavio kada je napisao: »*Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grješnici umrije za nas.*« (Rimljanima 5,8)

Večnost je postavljena u našim srcima. Nada, čvrsta nada postoji. Pristavi nade pomažu otkrivajući je jedni u drugima. Njihova vera odiše nadom! Božja ljubav nije namenjena samo nama. Ona je potrebna našem svetu, svetu koji se odvojio od Boga, koji je preplavljen osećanjem izgubljenosti, i za koga je nada postala samo neka iluzija. Poput magneta, naša nada biva privučena prema onima koji ne znaju u kom pravcu treba da gledaju. Možemo napraviti veliku promenu i razliku u životima ljudi, u tom malom delu sveta u kome živimo!

10. 6. 2017.

11. ČETIRI STRANPUTICE, KORAKA, NA PUTU MUDROSTI

Kako čovek dospeva u stanje od najmudrijeg čoveka na svetu do onoga koji je ukopan u ludosti? Kako to čovek putuje od stanja dubokog osećanja prema Bogu, do onog u kome živi životom potpune neposlušnosti? Istina je da niko ne očekuje ovakvu vrstu pada – najmanje od svih, bio je to slučaj sa Solomunom. Ako biste pitali Solomuna u njegovim ranim carskim danima da li zna da će skrenuti sa pravog puta mudrosti i da će na kraju živeti kao nerazuman, on bi najverovatnije bio duboko pogođen vašim pitanjem. A ipak, to se dogodilo.

Solomunov život je mapa puta koji bismo mogli nazvati »putem prema propasti«. Njegov pad sa visine u dubine je žalostan. Dok proučavamo Pismo, možemo prepoznati 4 jasne greške, koje je Solomun učinio, krećući se u svom padu. Gledajući pažljivo ove stranputice, možemo da naučimo kako da ih izbegnemo u svom životu, jer u suprotnom, platićemo visoku cenu, koja uvek dolazi uz nerazumnost.

Greška 1: Dozvoliti malo popuštanje

Prvi korak u Solomunovoj silaznoj spirali bilo je malo popuštanje u svojoj ločnoj posvećenosti. Sve je počelo u oblasti kompromisa, za koje mnogi ljudi smatraju da nisu bili toliko važni. »A Solomun ljubljaše Gospoda hodeći po uredbama oca svojega Davida, samo što na visinama prinošaše žrtve i kadaše.« (1. Carevima 3,3)

Kada pročitamo reč »samo« znamo da je Solomun u opasnosti, i da ne znamo šta će se desiti sledeće. Ova reč je jasan pokazatelj da je Solomun odlučio da malo olabavi svoju odanost Božjim načelima. On će i dalje voleti Boga, i biti posvećen, osim u nekoliko oblasti. Sama činjenica da je u tekstu zapisana reč »samo,« potvrđuje da će Solomun uskoro još više potonuti.

Greška 2: Pretpostavka da smo izuzetak od pravila

U ovom trenutku, ne osporavamo Božanska pravila niti iznosimo svoje neslaganje sa njima. U stvari, slažemo se da su u redu za većinu ljudi. Međutim, smatramo, da smo malo zreliji i prefinjeniji od drugih. Mi to možemo da održimo. Ne moramo slediti Božanska pravila tako strogo, kao i svi ostali. Problem koji imamo sa ovom delimičnom poslušnošću jeste taj što imamo priliku da odaberemo šta ćemo poslušati, a »šta zaista nije važno.« Kada se to dogodi, mi postajemo svoji carevi, svoji bogovi. To onda postaje forma idolopoklonstva.

Greška 3: Bežanje od suočavanja sa svojim slabostima

Svi mi imamo mane. Međutim, kada odbijemo da se suočimo sa njima, ostavljajući ih sa strane, mi se tada nalazimo na putu za nevolju. Solomun nije bio posebno diskriminatorski nastrojen kada su žene u pitanju. Izgledalo je da ih sve voli! Čak i kada je Bog dao jasna uputstva o tome, on je nastavio da se ženi onima koje mu nisu bile na blagoslov.

Greška 4: Zapostaviti opomenu

Završni korak na silaznoj stazi, i siguran znak da je na pomolu katastrofa, jeste zapostavljanje ili učutkivanje opomena. Takva ličnost nalazi se na opasnom mestu. Kada osoba napravi prethodno navedena tri koraka, greh ima takvu moć da zaglušuje uši, tako da Božji glas teško može dopreti. Kako je Solomun stario, odlazio je sve dalje i dalje od Boga. Bog ga je sa svoje strane stalno pozivao na pokajanje, međutim, Solomun je nastavljao da čini poduhvate po svom ličnom nahođenju.

Gde vidite sebe na ovoj stazi propasti? Razmislite i vidite na kojoj biste stranputici od ove četiri pogrešili?

17. 6. 2017.

12. ČASNA OSOBA

Kada je izgovarao svoje oproštajne reči pre nego se povukao iz službe, prorok Samuilo je pitao Božji narod, da li je ikada tlačio, varao, krao, ili uzimao mito od bilo koga. Narod je negativno odgovorio.

Dok Stari zavet predstavlja Samuilovu vidnu vrlinu hrišćanskog karaktera, Novi zavet govori o tome još više. Časnost ne podrazumeva savršenstvo. Kada smo povezani sa Hristom, On nam daje plašt svog savršenstva, mi se usklađujemo sa 'Njim i zračimo časnošću. Pavle razmišlja o ovoj vrsti časnosti u uputstvu koje je ostavio Timotiju: *»U ovom se poučavaj, u ovom stoj, da se napredak tvoj pokaže u svemu.«* (1. Timotiju 4,15)

Koliko je danas retko naći primer života poput Samuilovog. Čak i hrišćani mogu govoriti jedno, a živeti nešto potpuno drugo. Biblijska vrlina časnosti ukazuje na doslednost između onoga što je unutra i onoga izvan; između verovanja

i ponašanja, reči i dela, stavova i postupaka, vrednosti i praktikovanja. »Mi moramo imati moralnu kičmu, časnost kojoj se ne može laskati, koja se ne može podmititi ili zaplašiti.« (*Testimonies*, vol. 5, p. 297)

Jedno istraživanje otkriva karakteristike koje ljudi žele da ima vođa – poštenje i časnost. Kao hrišćani, mi smo upoznali Boga koji ima neograničenu svetost svoje ličnosti.

Ralf Valdo Emerson jednom je izjavio: »Ništa nije sveto osim časnosti našeg uma.« Ljudi širom sveta žude da zbog bezbednosti budu okruženi ljudima kojima mogu da veruju. Koliko je veći potencijal takvog pokazatelja časnosti među hrišćanima? Primenom ovog širokog plana u atmosferi Duha Božjeg, Elen Vajt je napisala: »Neka na našoj savesti bude napisano, kao što je u steni bilo uklesano, da je za pravi uspeh, bez obzira da je u ovam životu ili onom koji će doći, potrebno verno poštovanje večnih načela pravde.« (*Testimonies*, vol. 7, p. 164)

Bez obzira na naše posebne odgovornosti kao vođe, dozvolimo sebi izazov da se pridržavamo duha Samuilove časnosti. Neka naša lična posvećenost životu u Hristu, bude jasno prikazana onima koji svakodnevno prolaze pored nas.

24. 6. 2017.

13. DA LI BIBLIJA GOVORI O PRAŠTANJU SAMOM SEBI?

Biblija nam ne daje nalog da opraštamo sami sebi. Umesto toga, mi smo pozvani da tražimo oprostaj od Boga. »Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprost i očisti nas od svake nepravde.« (1. Jovanova 1,9). Psalmista kaže: »Vidi jade moje i muku moju, i oprost mi sve grijehe moje.« (Psalam 25,18)

Božanski oprostaj je zaista sve ono što nam je potrebno. Kada nam On prašta, tada i mi možemo da oprostimo sebi. Tekst u Knjizi proroka Jeremije 31,34. kaže da Bog ne želi da pamti naše grehe. Kada nam oprost, On odlučuje da više nikada ne spominje naš greh ni pred kim. Kada se ljudi bore da oprostite sami sebi, to je često borba sa dugotrajnim osećanjima krivice ili srama. Mi smo postidjeni svojim ponašanjem iz prošlosti ili smo ljuti na sebe, jer nas je određeno ponašanje donelo teške posledice. Međutim, u Hristu, mi znamo da su svi naši gresi oprosteni. Mi smo otkupljeni, a Bog može čak i negativne posledice našeg greha da upotrebi na slavu svog imena. Umesto da se valjamo u stidu i krivici, možemo se radovati u opraštenju koje dobijamo u Hristu. David se radovao: »*Blago onome, kojemu je oprostena krivica, kojemu je grijeh pokriven.*« (Psalam 32,1)

Umesto da se mučimo razmišljanjem o svojim prošlim gresima, bilo kakva misao o njima trebalo bi da nas osvedoči da prepoznamo veliko Božje opraštenje. Pavle je napisao: »*Istinita je riječ i svakog primanja dostojna da Hristos Isus dođe na svijet da spase grješnike, od kojih sam prvi ja.*« (1. Timotiju 1,15) Čini se da je znak hrišćanske zrelosti, prepoznati koliko su loši bili naši gresi, dok se u isto vreme radujemo velikom opraštenju koje dobijamo od Boga.

Kada razmišljamo o svojim gresima i o tome da nam je Bog oprostio, onda možemo i mi lakše opraštati onima koji su nas povredili. U Gospodnjoj molitvi, Isus je poučavao svoje sledbenike kako da se mole »*I oprost nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim.*« (Matej 6,12)

Dakle, kako se možemo suočavati sa opraštanjem samim sebi? Prihvatanjem Božjeg opraštaja. Podsetite se stihova koji govore o Njegovoj vernosti i istinitosti Njegovog opraštaja. Imajte na umu, da vas On ne drži za greh niti jedva čeka priliku da ga izvuče na videlo i da vas njime kinji (Psalam 103,12; Rimljanima 5,8-11), već, da vas učini novim stvore-

njem u Hristu (2. Korinćanima 5,17-21). Prihvatite istinu o Božjem praštanju, i krenite napred u novi početak. »Braćo, ja još ne mislim da sam dostigao; jedno pak velim: Što je ostrag zaboravljam, a za onijem što je naprijed sežem se, i trčim k biljezi, k daru gornjega zvanja Božijega u Hristu Isusu. Koji smo god, dakle, savršeni ovako da mislimo; ako li šta drugo mislite, i ovo će vam Bog otkriti.« (Filibljanima 3,13-15) Usmerite se Hristu, a ne grehu koji vam je već oprošten.

Kada je apostol Pavle govorio o svom životu pre nego što je poverovao u Hrista, on je govorio o promeni koja se dogodila u njegovom životu, kada je od velikog grešnika, kakav je bio, postao čovek čije je srce bilo promenjeno. Naš cilj treba da bude sličan. Kada posmatramo svoju prošlost, mi treba da je upoređujemo sa oprostajem koji nam je darovan od Boga, i da se opredelimo za novi život koji imamo u Hristu. Takvo usmerenje omogućiće nam da nastavimo da rastemo i pomoći će nam da delujemo na živote drugih ljudi, kojima treba da oprostimo i pomognemo da rastu u Hristu.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2016.
Za internu upotrebu